

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

MỞ QUAN TÀI CHỈ THẤY ÁO VÀNG

Thiếu nữ áo đen cắt xong mớ tóc để ngay xuống chân của Mộ Dung Bích, rồi lạnh lùng nói tiếp:

-Người khỏi phải đau lòng như vậy, ta sẽ để cơ hội cho người trả thù hôm nay.

Mộ Dung Bích nghe thấy có cơ hội trả thù liền phấn chấn ngay và cố nhịn không khóc lóc như trước nữa.

Thiếu nữ áo đen thủng thẳng nói tiếp:

-Người muốn kiếm ta trả thù thì ngày mười lăm tháng ba sang năm cứ đến Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân dự Thiên Nam đại hội của bọn Hoàn Vũ Cửu Sát tổ chức là sẽ gặp ta ngay.

Mộ Dung Bích nghe thấy đối phương nói mấy câu ấy và nhìn lại người của đối phương một lượt, mới vỡ lẽ, ra đối phương chính là thiếu nữ áo đen dùng miếng lụa đen che mặt mới được Đinh Ngọc Sương dụ nhập bọn Hoàn Vũ Cửu Sát mà Linh Thông đạo trưởng đã kể cho mình hay.

Thiếu nữ áo đen nói xong liền cách không điếm vào người Mộ Dung Bích hai cái rồi lạnh lùng nói tiếp:

-Ta đã giải huyết cho người rồi, chỉ nửa tiếng đồng hồ nữa là người sẽ cử động như thường ngay. Đến tháng ba sang năm chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Ly Hồn cốc.

Nói xong nàng ta giở khinh công ra đi luôn, chỉ thoáng một cái đã mất dạng liền.

Tuy Mộ Dung Bích thân thể cơ khổ, nhưng đã được chân truyền từ hồi còn nhỏ, luyện thành võ công rất cao siêu, từ bé đến giờ có bao giờ nàng bị nhục nhã như thế này đâu, chờ thiếu nữ kia đi khỏi, nàng liền khóc oà lên ngay.

Nàng thấy khóc ra tiếng mới biết là huyết đạo của mình đã được giải khai hết và người đã chuyển động được. Nàng vừa cử động được việc thứ nhất là nhặt ngay mớ tóc lên, tay ôm mớ tóc nghĩ lại chuyện xưa, từ nhỏ đến giờ lên đèn khổ sở như thế nào, nàng lại khóc một hồi nữa. Nhưng dù sao nàng cũng là người thông minh rộng lượng và siêu thoát hơn người, nên chỉ đau lòng một hồi thôi, nàng giữ được bình tĩnh ngay, rồi nhìn mớ tóc ở trong tay mỉm cười. Nàng cười như vậy là vị nhận thấy Độc Cô Sách mà mình mới trông thấy đã có lòng yêu chàng ta ngay nhưng không bao lâu chàng ta đã biến thành đống xương khô trong tuyệt cốc, nàng có một tâm nguyện khác sẽ là cắt tóc đi tu ngay. Bây giờ mớ tóc của mình bỗng bị cắt đứt như thế này, có phải là mình có duyên với cửa Phật mà trời Phật đã ngầm ngầm xui khiến thiếu nữ áo đen cắt tóc cho mình trước đây không?

Nghĩ như vậy Mộ Dung Bích ngó cơn giận ngay, nàng liền cuộn mớ tóc lại cất vào trong người, rồi quay trở lại khách điểm lấy hành lý để gặp Linh Thông đạo trưởng tức Độc Cô Sách giả dạng.

Độc Cô sách vừa thấy Mộ Dung Bích ngạc nhiên ngấm nhìn nàng hồi lâu, Mộ Dung Bích thấy vậy tức cười hỏi:

-Tại sao đạo trưởng ngấm nhìn tôi như thế?

Độc Cô Sách vừa cười vừa hỏi:

-Mới cách biệt có nửa ngày, sao Mộ Dung huynh lại có đạo khí như thế?

Mộ Dung Bích gượng cười đáp:

-Đạo khí thì không có, mà chỉ có một chút quý khí thôi.

-Mộ Dung huynh nói như thế là ý nghĩa gì?

-Trong một trường hợp ngẫu nhiên, tôi đã được gặp thiếu nữ áo đen mà đạo trưởng nói nàng ta mới bị Đinh Ngọc Sương lôi cuốn gia nhập bọn Hoàn Vũ Cửu Sát ấy.

-Thế ra nàng ta cũng tới Thái Hồ này rồi.

-Tiểu đệ ngẫu nhiên gặp nàng ta ở trong một khu rừng thông nơi cạnh bờ hồ.

-Có phải người nàng mảnh khảnh, dùng một miếng lụa đen che mặt, khiến người ta không sao trông rõ được bộ mặt phải không?

Mộ Dung Bích gật đầu lia lịa. Độc Cô Sách lại hỏi tiếp:

-Mộ Dung huynh có trông thấy màu da của nàng ta không? Có phải khác người thường đấy không?

-Có, quả khác người thường! Da của nàng trắng bạch, như... ngọc, như băng, như tuyết, nói tóm lại là trắng đến nỗi không có một chút sắc máu nào hết.

-Quả nhiên nàng ta rồi! Tôi đang muốn tìm kiếm thiếu nữ ấy đấy.

-Đạo trưởng đừng có tốn công vô ích nữa, nàng ta đã bỏ đi xa rồi! Nhưng nàng đã hẹn tái ngộ với đệ!

-Nàng ta hẹn với huynh ở đâu và ngày nào?

-Nàng hẹn tiểu đệ đến mười lăm tháng ba sang năm tới Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân sẽ gặp nhau trong Thiên Nam đại hội của Hoàn Vũ Cửu Sát tổ chức.

Độc Cô Sách vẫn cho thiếu nữ áo đen ấy đúng là Ôn Băng, nghe thấy Mộ Dung Bích nói như vậy, biết mình đã lỡ mất một dịp may để giải thích sự hiểu lầm, nên chàng cau mày lại lẳng lặng không nói năng gì hết.

Mộ Dung Bích không nói cho Độc Cô Sách biết mình đã bị đối phương cắt tóc, mà chỉ cười và nói với Độc Cô Sách rằng:

-Sự gặp gỡ này cũng có thể nói là có một chút thu hoạch, vì tiểu đệ hỏi ra được tên họ của nàng ta.

-Tên nàng ta là gì thế?

Mộ Dung Bích ngấm nghĩ giây lát rồi đáp:

-Truy Hồn Trá Nữ Độc Cô Hận.

Độc Cô Sách đã nhận định thiếu nữ áo đen đó có lẽ là Ôn Băng, là vì thấy tay của nàng trắng bạch như không có sắc máu mà suy đoán thôi, bây giờ vừa nghe Mộ Dung Bích nói tên của nàng ta là Truy Hồn Trá Nữ Độc Cô Hận rồi, chàng lại càng chứng thực là sự ước đoán của chàng không sai chút nào. Nên chàng thở dài một tiếng lắc đầu nói tiếp:

-Mộ Dung huynh đã mắc hỡm nàng ta rồi, tên nàng không phải là Truy Hồn Trá Nữ Độc Cô Hận đâu!

Mộ Dung Bích ngạc nhiên hỏi:

-Chả lẽ đạo trưởng biết tên họ thực của nàng ta chẳng?

-Bần đạo nghe Mộ Dung huynh kể xong câu chuyện vừa rồi, mới xác định nàng chính là Ngọc Thi Ôn Băng và còn có biệt hiệu là Ngọc Mỹ Nhân nữa!

Mộ Dung Bích nghe nói sắc mặt bỗng nhợt nhạt, hai mắt đỏ ra. Độc Cô Sách nghe thấy thế kinh hãi hỏi:

-Mộ Dung huynh làm sao thế?

Mộ Dung Bích với giọng run run hỏi:

-Sao... đạo... trưởng... xác định nàng chính là... Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng thế?

Độc Cô Sách không hiểu tại sao Mộ Dung Bích vừa nghe tới cái tên Ôn Băng lại có vẻ kích động như vậy, nhưng vẫn gật đầu đáp:

-Bần đạo có thể xác định được nàng chính là Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng vì da nàng trắng tựa như tuyết như không có sắc máu, đó là nhãn hiệu độc nhất vô nhị của nàng ta.

Mộ Dung Bích thấy Độc Cô Sách quả quyết như vậy, nàng không sao cầm lòng nổi, ứa nước mắt ra ngay.

Độc Cô Sách ngạc nhiên cau mày lại hỏi:

-Chả lẽ Mộ Dung huynh với Ôn Băng có liên can rất mật thiết chẳng?

Mộ Dung Bích vái Độc Cô Sách một lạy rồi gượng cười đáp:

-Tiểu đệ có một việc rất hổ thẹn với đạo trưởng, xin đạo trưởng lượng thứ cho.

Độc Cô Sách tưởng Mộ Dung Bích bị kích thích điều gì mà muốn nói rõ cho mình biết nàng là nữ cải nam trang và có liên can với Ôn Băng như thế nào, nên chàng gật đầu đáp:

-Mộ Dung huynh không nên quá khiêm tốn như vậy, có chuyện gì xin huynh cứ nói:

Mộ Dung Bích bẽn lễn đáp:

-Đây là lần đầu tiên tiểu đệ đã nuốt lời hứa, xin thứ lỗi tiểu đệ không thể đi cùng đạo trưởng đến Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân được nữa.

Độc Cô Sách nghe nói ngạc nhiên vô cùng đang định hỏi lại thì Mộ Dung đã vái chàng một vái và nhảy ngay ra ngoài xa mấy trượng, rồi quay lại, gượng cười nói tiếp:

-Bất đắc dĩ Mộ Dung Bích mới phải nuốt hứa như vậy, một ngày kia chúng ta gặp lại, đệ sẽ nói rõ nội dung câu chuyện này cho đạo trưởng nghe. Thôi xin chào đạo trưởng nhé!

Vừa nói dứt lời, nàng đã đi mất dạng.

Độc Cô Sách càng hồ nghi thêm, nghĩ bụng:

"Lạ thực sao nàng mới nghe thấy ta nói đến tên Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng tình thần của nàng hình như bị cảm xúc rất mạnh vậy, không hiểu giữa nàng với Ôn Băng có liên can gì với nhau, là ân hay là oán?"

Bất cứ ai, dưới hoàn cảnh đó thế nào cũng phải hồ nghi như vậy.

Độc Cô Sách nghĩ mãi cũng không sao vỡ nhẽ ra được, chàng càng rối trí thêm, sau chàng mới tự nhủ rằng:

"Mộ Dung Bích không đi núi Dã Nhân càng hay, bằng không con đường xa hàng vạn dặm như vậy mà đi với nhau thế nào mà chả có lúc động tình, nhờ nhất thời không kìm chế nổi lại đi vào lốt bánh xe ở Tây Thi cốc, thì mối nghiệp trái hoang đường ấy càng kết càng sâu, sau này không thế nào rút ra được nữa".

Chàng nghĩ vậy trong lòng mới yên, nhưng vẫn còn một việc khiến chàng phải thắc mắc, đó là lần tái ngộ này chàng để ý nhận xét kỹ đến đâu, cũng không thấy Mộ Dung Bích có vẻ gì dâm dăng cả. Cũng vì thế mà chàng lại cho là anh ta khéo giữ được cái vẻ đứng đắn ấy, chứ sự thực, mặt nàng là thánh nữ, mà bụng dạ của nàng lại là dâm phụ.

Độc Cô Sách đứng ngây người hồi lâu, sau chàng rú lên một tiếng thực dài rồi rời khỏi Thái Hồ đi núi Dã Nhân để thảo kế hoạch mà hành sự.

Độc Cô Sách rời khỏi Thái Hồ không lâu, Điền Thúy Thúy một mình đợi chờ ở núi Mã Tích mãi không thấy Độc Cô Sách tới, mới quyết định đưa Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương đi Thiên Ma cốc ở núi Câu Lưu để dụ thuyết Bạch Phát Quỷ Mẫu gia nhập nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát.

Đinh Ngọc Sương bơi thuyền ở quanh núi Mã Tích dạo chơi bỗng nghe người đánh cá nói chuyện với nhau, một nói đích mắt trông thấy Đồng Bách Biểu, không hiểu tại sao lại dắt cháu dọn nhà đi nơi khác. Y thị liền hoài nghi ngay, bụng bảo dạ rằng:

"Rõ ràng Đồng Bách Biểu đã bị chôn ở trong tảng đá, sao người đánh cá ở đây lại bảo y dắt cháu dẫn đi nơi khác ở? Chả lẽ Linh Thông đạo trưởng đã đánh lừa khiến ta với Uất Trì Cảnh bị mắc hãm một phen thật lớn chăng?"

Tuy Ngọc Sương biết câu chuyện này đáng ngờ không sao ngờ tới xác nằm trong quan tài đó lại là Giang Tử Kỳ người em kết nghĩa thứ sáu của mình.

Y thị quay trở về núi Mã Tích gặp Điền Thúy Thúy với Uất Trì Cảnh. Thúy Thúy liền tuyên bố không chờ nữa, và bằng lòng đưa Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh hai người đi Quảng Tây để dụ thuyết Bạch Phát Quỷ Mẫu ngay.

Tất nhiên Uất Trì Cảnh chỉ mong đi sớm giờ phút nào hay phút ấy. Nếu lựa đủ người rồi là có thể để hết tinh thần vào việc tổ chức Thiên Nam đại hội, rồi mời những người phản đối mình tới dự đại hội đó mà bắt trọn ổ kẻ địch, như vậy nhóm của mình làm bá chủ thiên hạ không còn ai dám phản đối nữa.

Còn Ngọc Sương từ khi nghe được sự bí mật của Đổng Bách Biểu, trong lòng càng nghi ngờ thêm, bây giờ y thị lại thấy Thúy Thúy bỗng tuyên bố không chờ người của nàng ta tới nữa mà lên đường đi ngay, khiến y thị lại càng hoài nghi thêm và đoán chắc Thúy Thúy với Linh Thông đạo nhân thể nào cũng có gian kế gì định mưu tính bọn mình chẳng?

Cho nên y thị nghe Thúy Thúy nói không tán thành đi ngay trái lại còn nói với Thúy Thúy rằng:

-Điền cô nương Đinh Ngọc Sương có một điều này muốn thỉnh cầu cô nương. Tuy việc đó hơi quá lố một chút, nhưng vẫn phải thỉnh cầu cô nương một phen.

Thúy Thúy mỉm cười hỏi:

-Đình đạo hữu có việc gì chỉ giáo thế?

Ngọc Sương chỉ tảng đá lớn bên trong có chôn cất quan tài của Bách Biểu rồi nói tiếp:

-Tôi bỗng có một ý nghĩ kỳ lạ. Tôi cho cái xác ở trong tảng đá này chưa chắc là xác của Bách Biểu.

Thúy Thúy lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Đình đạo hữu đa nghi thật. Linh Thông đạo trưởng là người đi tu không bao giờ lại nói dối trá đạo hữu đâu. Huống hồ xác ở trong đá nếu không phải là Bách Biểu thì đạo hữu bảo là ai?

Thúy Thúy càng biện bạch. Ngọc Sương càng ngờ, nhưng y thị cố giữ vẻ bình tĩnh, mỉm cười hỏi tiếp:

-Hình như Điền cô nương với Linh Thông đạo trưởng kết giao với nhau rất thân mật phải không?

Thúy Thúy không tiện nói là mới quen biết và mình đã có tình ý với Linh Thông đạo trưởng chỉ gật đầu đáp:

-Chúng tôi quen biết nhau lâu năm, và hợp với nhau lắm.

Ngọc Sương lại mỉm cười hỏi tiếp:

-Tôi muốn phá vỡ tảng đá mở quan tài ra để khám nghiệm xác chết như vậy trong lòng tôi mới đỡ áy náy cô nương có cho phép không?

Thúy Thúy không ngờ cái xác ở trong quan tài lại là xác Giang Tử Kỳ, nên nàng gật đầu đáp:

-Muốn cùng mình ước với nhau cần phải thành thật tin nhau và hơi có chút gì hoài nghi thì cần phải chứng minh ngay không nên vì một việc nhỏ mọn mà cứ nghi ngờ nhau luôn thì hợp tác sao được? Nếu Đinh đạo hữu muốn mở quan tài khám nghiệm thì cứ việc ra tay đi. Khi đã chứng minh xong, chúng ta kiếm nơi khác chôn Bách Biểu cũng được. Làm như vậy, chúng ta chỉ mất công một chút thôi cũng chả sao.

Ngọc Sương nghe Thúy Thúy nói như vậy, vội đưa mắt ra hiệu và bảo Uất Trì Cảnh rằng:

-Uất Trì tam ca, tiểu muội phá tảng đá, tam ca đứng làm hộ pháp cho tiểu muội trước nhé?

Đó là ẩn ngữ của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát, Ngọc Sương nói thế là bảo Uất Trì Cảnh ngấm ngầm vận sẵn công lực, hễ thấy có cái gì khác lạ là ra tay giết Thúy Thúy trước.

Uất Trì Cảnh thấy Ngọc Sương nói như thế không phải là không có nguyên nhân, rất kinh ngạc nhưng vẫn cứ phải vận sẵn công lực dồn vào tay chuẩn bị giết Thúy Thúy trước.

Ngọc Sương thấy Uất Trì Cảnh đã chuẩn bị rồi, y thị liền lui về phía sau hai bước nhìn Thúy Thúy mỉm cười hỏi tiếp:

-Điền cô nương, tôi phá xong tảng đá này đã rồi sẽ nói cho cô nương biết nguyên nhân tại sao tôi phải làm như vậy. Xin cô nương lượng thứ cho và đừng có bận lòng nhé?

Thúy Thúy vừa gạt đầu một cái, Ngọc Sương đã giơ song chưởng lên đẩy mạnh một thế. Cửu Độc Thần Công đã dồn ra luôn, chỉ nghe thấy kêu "bộp" một tiếng tảng đá to như thế đã bị đánh vỡ làm đôi, cả cỗ quan tài cũng vỡ làm đôi nốt. Nhưng xác ở trong áo quan đã bị Ngọc Sương hồi nãy dùng Cửu Độc Thần công phá thành đồng nước, nhưng còn bộ áo nho phục màu vàng của Tử Kỳ vẫn chưa tan nát. Thúy Thúy mới gặp Tử Kỳ có một lần nàng không nhận ra được bộ quần áo nho phục màu vàng là của Kim Phiến Thư Sinh.

Uất Trì Cảnh với Ngọc Sương trông thấy bộ áo ấy kinh hãi đến mất hết hồn vía, lòng đau như dao cắt. Ngọc Sương tức giận quá hoá cười, liền trợn ngược đôi lông mày lên nói với Uất Trì Cảnh rằng:

-Uất Trì tam ca, thảo nào người ta bảo anh em ta ra tay chôn quan tài. Phen này, Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta đã bị đánh lừa và bị té một cái thực đau đớn quá.

Thúy Thúy còn chưa biết mình sắp bị nguy đến nơi, lại còn đến gần ngạc nhiên hỏi Ngọc Sương:

-Đinh đạo hữu, chả lẽ cái xác ở trong quan tài này không phải là xác của Đổng Bách Biểu hay sao?

Ngọc Sương cười gằn một tiếng quay đầu đưa mắt ra hiệu cho Uất Trì Cảnh rồi lạnh lùng trả lời Thúy Thúy rằng:

-Có thực Điền Thúy Thúy không biết cái xác ở trong quan tài này là của ai ư?

Bỗng thấy Ngọc Sương gọi tên mình trắng trợn như vậy. Thúy Thúy nghe thấy rất trái tai, nhưng nàng không ngờ bộ áo vàng ở trong áo quan là quần áo của Tử Kỳ vẫn thường mặc. Nàng chỉ liếc nhìn vào quan tài rồi lắc đầu đáp:

-Xác của người này đã bị Cửu Độc Thần Công của Đinh đạo hữu làm cho ra đông nước rồi không trông thấy mặt mũi gì cả, chỉ căn cứ một bộ quần áo này thì Thúy Thúy biết làm sao được y là ai chứ?

Ngọc Sương cười khẩy mấy tiếng nghe rất rùng rợn, nhìn vào mặt Thúy Thúy, nghiêng răng mím môi từ từ nói:

-Trước mặt chân nhân đừng có nói chuyện giả nữa? Điền Thúy Thúy, có phải người coi Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta đều là kẻ bất tài tha hồ để cho người ta đùa rỡ như những đứa con nít phải không?

Đến lúc này Thúy Thúy mới biết cái xác ở trong quan tài không phải là người tầm thường như vậy hiển nhiên đã xảy ra một việc kinh người hay là một tai họa bất ngờ rồi.

Ngọc Sương nói tới đó, vội lật cái khăn che mặt ra, nửa mặt đầy nét nhăn và nửa mặt rất xinh đẹp đã bị nước mắt nhỏ xuống ướt đẫm.

Thúy Thúy vẫn ngơ ngác, cau mày lại hỏi:

-Sao Đinh đạo hữu lại nói như thế và có thái độ lạ lùng như vậy. Chẳng hay đã có chuyện gì xảy ra thế?

Vì thấy Thúy Thúy đã nhìn nhận là bạn thân lâu năm với Linh Thông đạo sĩ, khi nào Ngọc Sương còn tin nàng là không hay biết một tí gì? Cho nên, y thị đành phải nói trắng ra luôn:

-Đến lúc này người vẫn còn giả bộ, nếu vậy ta phải vạch trần âm mưu của các người ra thì người mới chịu nhận tội.

Thấy Ngọc Sương đã giở mặt với mình như vậy, Thúy Thúy cũng nổi giận kêu "hừ" một tiếng bằng giọng mũi, rồi trợn ngược lông mày lên hỏi lại:

-Đinh Ngọc Sương, người ăn nói nên lễ phép một chút. Ta có lòng nạp bợn kết minh với các người không ngờ lại bị các người bảo ta âm mưu. Chẳng hay ta đã âm mưu gì các người?

Ngọc Sương chỉ tay vào cổ quan tài nghiêng răng mím môi đáp:

-Không biết người với Linh Thông đạo tặc đã dùng mưu kế gian độc gì? Giết hại lục đệ của chúng ta như vậy và nói dối chúng ta là xác của Đồng Bách Biểu, bảo ta với tam ca chôn cổ quan tài này... như vậy... như vậy... hai người chả... khi... khi chúng ta một cách quá đáng là gì?

Thúy Thúy thất kinh hỏi lại:

-Cái xác trong quan tài này là xác của Giang Tử Kỳ ư?

Ngọc Sương cười khẩy đáp:

-Mưu mô của hai người độc ác thực. Tưởng ta dùng Cửu Độc Thần Công làm cho cái xác hoá thành đông nước là không còn tang chứng gì mà tìm kiếm ra được nữa. Nhưng có ngờ đâu lưới trời lồng lộng cái áo bào vẫn còn nguyên vẹn nhờ vậy oan của Giang lục đệ mới không bị chìm xuống đáy biển.

Thúy Thúy không ngờ lại có tai biến này xảy ra, biết có biện bạch cũng vô ích, nên nàng chỉ mỉm cười lại:

-Hai người đã nhận xét ra như vậy ta chẳng cần phải biện bạch làm chi nữa. Bây giờ ta chỉ hỏi hai người định làm...

Nàng chưa nói dứt, phía sau lưng đã có tiếng cười khẩy nổi lên, Uất Trì Cảnh đã đột nhiên lên tiếng nói luôn:

-Giết người phải thường mạng, vay nợ phải trả tiền bạc, Điền Thúy Thúy biết điều thì ngoan ngoãn đền mạng cho Giang lục đệ của chúng ta đi?

Y vừa nói vừa dồn một luồng kinh lực rất mạnh tấn công vào sau lưng Thúy Thúy ngay.

Ngọc Sương cũng giơ hai tay một đỏ một trắng lên, dồn Cửu Độc Thần Công ra nhằm ngực Thúy Thúy tấn công cùng một lúc.

Từ khi Ngọc Sương phá vỡ quan tài đến giờ, Uất Trì Cảnh chẳng nói chẳng rằng, chỉ ngấm ngầm vận nội công vào hai cánh tay. Lúc này đang đau lòng, và phần uất khôn tả, tất nhiên y phải giở toàn lực ra tấn công nên sức mạnh của y như bạt sơn đảo hải và cũng như sấm sét vậy.

Sau khi biết cái xác ở trong quan tài là Tử Kỳ, Thúy Thúy cũng biết không thể nào giảng giải được, thể nào cũng phải có một trận đấu kịch liệt chứ không sai? Nhưng nàng không ngờ, Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh lại cùng một lúc tấn công mình như thế.

Sự thế xảy ra một cách quá đột ngột, không kịp suy nghĩ gì hết. Thúy Thúy giơ tay trái lên chống đỡ với Cửu Độc Thần Công của Ngọc Sương và tay phải thì sử dụng thế Thần Long Bái Vĩ (rồng thần quay đuôi) để đỡ cuồng phong thiết chưởng của Uất Trì Cảnh tấn công tới. Nhất thời phải chống đỡ hai thế công của hai cao thủ một mình Thúy Thúy không lâm nguy sao được. Công lực của nàng vốn dĩ không kém gì Bạch Phát Quỷ Mẫu, nếu một đấu với một thì nàng không sợ gì Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương đâu, nhưng bây giờ không những một đấu với hai mà lại chống đỡ một cách đột ngột, thì tất nhiên là phải thiệt thòi rồi. Nàng bị sức lực của hai người đẩy lui về phía sau mấy thước, suýt tí nữa thì bị té xuống hồ.

Uất Trì Cảnh rú lên một tiếng rất kinh hồn, Ngọc Sương thì chỉ nghiêng rằng cười khẩy, rồi cả hai cùng giơ chưởng lên tấn công tiếp.

-Thúy Thúy đã bị nội thương rất nặng, đâu dám chống đỡ thế công của hai kẻ địch nữa, nàng rất thông minh, nhân lúc chưởng phong và chưởng lực của hai kẻ địch tấn công tới, nàng đã giở một thế khinh công tuyệt diệu, nhảy lui về phía sau bốn trượng và lặn ngay xuống nước đào tẩu.

Chưởng phong và chưởng lực của Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương vừa tấn công tới nơi, thì thân hình của Thúy Thúy đã mất dạng, nên chỉ đánh trúng mặt nước biển, nước bắn tung lên cao hơn trượng thôi.

Đinh Ngọc Sương dậm chân la lớn:

-Tiện tỳ giáo hoạt thật.

Uất Trì Cảnh cười khẩy và đỡ lời:

-Ngũ muội không nên đau lòng như thế, tiện tỳ không dám chống đỡ thế chưởng thứ hai của chúng ta, như vậy chưởng thứ nhất đã đánh cho tiện tỳ bị thương nặng rồi, lại thêm nước hồ mênh mông như thế chưa chắc tiện tỳ đã thoát chết được đâu.

Ngọc Sương nhận thấy lời nói của Uất Trì Cảnh rất có lý liền chỉ tay vào cái áo vàng của Tử Kỳ để lại rầu rĩ nói tiếp:

-Võ công của Lục đệ cao siêu lắm sao lại để người ta tìm chế một cách dễ dãi rồi chết một cách oan ức như thế được!

Uất Trì Cảnh thở dài đáp:

-Ngu huynh đoán chắc thế nào Lục đệ cũng bị người ta tấn công ngầm, nên mới bị chết một cách dễ dàng như vậy.

Nói tới đó y bỗng cau mày lại, dậm chân xuống đất nói tiếp:

-Nguy tai! Nguy tai!

Ngọc Sương giật mình đánh thót một cái, ngạc nhiên hỏi:

-Uất Trì tam ca lại phát giác điều gì nguy tai thế?

-Linh Thông đạo tặc đã là thù địch của chúng ta, y lại có võ công thượng thừa, rất có thể biết được Chúc nhị ca bị tẩu hỏa nhập ma. Sau khi lấy được Cửu Sát sắc lệnh của ta rồi, thế nào y cũng đột nhập Ly Hồn cốc phá hoại căn bản trọng địa của chúng ta.

Ngọc Sương nghe nói cho là phải, nhưng y thị đã hần học cười gằn mấy tiếng, khiến ai nghe cũng biết tiếng cười của y thị bao hàm đầy sát cơ.

Uất Trì Cảnh thấy vậy vội hỏi:

-Tại sao Ngũ muội lại cười như thế?

Đinh Ngọc Sương lạnh lùng đáp:

-Nếu tặc đạo Linh Thông không đi Ly Hồn cốc thì thôi, còn nếu y tới đó, thì thế nào y cũng bị khốn khổ muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong và cũng là một cơ hội để chàng ta trả thù cho Giang lục đệ.

Uất Trì Cảnh mừng rỡ khôn tả vội hỏi:

-Chẳng hay Ngũ muội có diệu kế gì thế?

Ngọc Sương lại cười khẩy một hồi. Tuy nơi đó chỉ có y thị với Uất Trì Cảnh, nhưng y thị vẫn thận trọng không chịu trả lời ngay mà tiến tới sát Uất Trì Cảnh ghé tai nói khẽ một hồi.

Nghe xong lời nói của Ngọc Sương, Uất Trì Cảnh càng tỏ vẻ rất phục mà gật đầu mỉm cười, nói tiếp:

-Y giấu xác ở trong quan tài, lợi dụng chúng ta để hạ thủ chôn sống Giang lục đệ. Kế này cũng xảo quyệt và ác độc lắm, nhưng diệu kế của Ngũ muội vừa nói lại còn cao minh hơn nhiều. Nếu làm được như thế, thì lục đệ bị giết chết cũng không đến nỗi vô giá trị.

Ngọc Sương lại nhìn vào cái áo vàng dính đầy máu ở trong quan tài mà rầu rĩ la lớn:

-Giang lục đệ sống khôn chết thiêng, xin phù hộ cho ngu tử hoàn thành được mưu kế này. Có thể oai danh của Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta mới mong lừng lẫy trên càn khôn, vĩnh viễn làm bá chủ của võ lâm được!

Khẩn xong y thị với Uất Trì Cảnh đào một ngôi mộ khác để chôn cất áo vàng dính đầy nước máu, Uất Trì Cảnh định lập tấm bia ở trước mộ Giang Tử Kỳ, nhưng Ngọc Sương khuyên rằng:

-Ba mươi năm trước, Giang lục đệ đã giết rất nhiều hiệp sĩ Giang Nam, gây thù kết oán quá nhiều ở Thái Hồ này, nếu chúng ta còn lập bia cho y, kẻ thù của y thế nào cũng đến đây quật mồ quật mả, như vậy lục đệ ở dưới chín suối nằm yên sao được. Cho nên theo ý tiểu muội thì cứ đợi "Thiên Nam đại hội" kết thúc rồi. Hoàn Vũ Cửu Sát làm bá chủ võ lâm lúc ấy mới làm bia cho lục đệ thì chắc hơn và không còn ai dám đến đụng chạm vào mộ của y nữa.

Uất Trì Cảnh nhận thấy lời nói của Ngọc Sương rất phải hai người liền theo kế hoạch đã định mà hành sự.

Hãy nói Độc Cô Sách khoái trí vô cùng và cũng không kém rầu rĩ băn khoăn. Chàng đắc trí là vì đã diệt trừ Giang Tử Kỳ, mình lại xếp đặt rất khéo léo khiến tay mình không hề dính dấp một tý máu tanh nào hết. Còn chàng rầu rĩ băn khoăn là vì nghe Mộ Dung Bích nói thiếu nữ áo đen bịt mặt đó là Ôn Băng nhưng không sao tìm thấy được nàng ta để giải thích và hỏi xem tại sao nàng lại gia nhập vào bọn Hoàn Vũ Cửu Sát làm gì?

Khi ở núi Mã Tích, Đinh Ngọc Sương đã nói thiếu nữ áo đen tên là Lư Sơn lúc ấy chàng còn nghi ngờ cái tên đó mai mại như Ôn Băng, vậy tại sao Mộ Dung Bích muốn giả dạng thiếu nữ ấy lại không nhớ tới điểm đó. Tuy bây giờ chàng đã biết thiếu nữ ấy là ai rồi và còn hoá danh thành Lư Sơn nhưng khi nàng gặp Mộ Dung Bích thì sao lại đổi tên thành Câu Hồn Trá Nữ Độc Cô Hận?

Chàng lại nghĩ đến Mộ Dung Bích, nhưng Mộ Dung Bích đã có việc bận phải đi nơi khác không dễ gì tìm kiếm lại nàng được. Tuy chàng hơi hiềm Mộ Dung Bích

dâm dăng, nhưng nghĩ đến võ công của nàng cũng khá cao siêu, nếu được nàng ta cùng đi đến Ly Hồn cốc, thì có phải là mình có thêm một tay giúp sức rất đắc lực không?

Độc Cô Sách một mình đi trên con đường dài dặc lúc lo lúc mừng. Chàng ngờ đâu Đinh Ngọc Sương ngẫu nhiên nghe thấy lời nói của người đánh cá mà nghi ngờ quay trở lại núi Mã Tích mở áo quan ra xem đã nhận ra cái xác Tử Kỳ, biết rõ độc kế của chàng rồi. Vì vậy mà Điền Thúy Thúy bị oan và còn bị Ngọc Sương đánh cho bị nội thương, phải nhảy xuống dưới nước đào tẩu.

Chàng hăng hái đi đến núi Dã Nhân, liền đến trước Ly Hồn cốc thì nghe cái tên cũng đủ biết địa thế của Ly Hồn cốc nguy hiểm như thế nào rồi. Thì ra bốn chung quanh đều là núi cao trăm trượng, Ba mươi năm trước bọn Hoàn Vũ Cửu Sát bị Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ đánh cho chúng đến hết đường chạy khiến cho tên nào tên ấy đều phải nhảy xuống dưới sơn cốc tự sát.

Độc Cô Sách đứng trên một ngọn núi cao nhìn xuống dưới bị mây và sương mù che lấp nên không sao trông thấy dưới đáy của Ly Hồn cốc được. Chàng ngắm ngắm suy tính.

"Bọn Hoàn Vũ Cửu Sát thì Đại Sát, Thất Sát, Cửu Sát đã bị diệt trừ hồi ba mươi năm về trước, còn lại tất cả có Lục Sát thôi, mà nay Tử Kỳ đã chết trong tay mình. Uất Trì Cảnh và Ngọc Sương thì đi Giang Nam chưa về. Bây giờ trong đó chỉ còn có Độc Thiên Tôn Chúc Thiếu Khoan, ác Hoa Đà Diệu Nhượng và Thiên Diện Lang Quân Tô Bảo Văn ba người thôi. Nay ta muốn nhân Chúc Thiếu Khoan đang luyện Thiên Ma Huyết Khuyết chưa thành công và lại đang bị tẩu hỏa nhập ma, hai chân dưới không thể đi đứng được mà dùng kế diệt trừ y, nếu toại nguyện thì Thiên Nam đại hội sẽ đỡ không biết bao nhiêu tại kiếp. Mà dù việc làm của ta không thành công đi nữa, cũng phải thoát khỏi tay của Diệu Nhượng và Tô Bảo Văn bình yên rút lui mới được.

Nghĩ tới đó chàng càng hăng hái thêm định xuống dưới sơn cốc, nhưng chưa kịp nhảy thì đã nghe dưới núi bên trái có người thổi sáo vọng tới, tiếng sao như long ngâm phượng tiêu thực hay tuyệt. Chàng liền dừng chân lại nghe và nghĩ bụng:

"Người mà lên trên núi này thổi sáo ắt không phải là tục sĩ, sao ta không xuống dưới đó xem sao?"

Nghĩ đoạn chàng từ từ đi về phía dốc núi bên trái, vừa đi được mấy trượng đã thấy một thanh niên thư sinh tuổi trạc ba mươi ba, ba mươi tư ngồi tựa gốc cây mà thổi sáo, tuy thấy Độc Cô Sách đi tới mà cũng không thèm đếm xỉa đến chàng.

Độc Cô Sách đợi chờ đối phương thổi xong khúc tiêu, chàng mới tùm tùm cười tiến lên chấp tay vái chào và nói:

-Nhân huynh thực là cao nhân nhã hứng, thổi sáo ở trên đỉnh núi cao như thế này bàn đạo ngưỡng mộ vô cùng.

Thư sinh nọ tay cầm tiêu ngọc ngắm nhìn Độc Cô Sách một hồi, rồi trợn ngược đôi lông mày lên lạnh lùng hỏi lại:

-Lễ phép với người như thế này ắt hẳn phải muốn nhờ vả việc gì? Người tu hành đi đến đâu cũng chiếm phần hơn, đạo trưởng bỗng nâng bốc tại hạ như vậy, có phải là muốn quyên giáo gì đấy không?

-----oOo-----